

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 12 травня 1984 року

№ 57 (3408).

Ціна 2 коп.

ВІЧНЕ ПОЛУМ'Я ПОДВИГУ

У БІЛОМУ полум'ї травневого квіту сади. Оновленими вулицями міста, де так багато червоних полотнищ прапорів, транспарантів, йдуть усміхнені люди. Сяє золото орденів, медалей на грудях фронтовиків. Освітлені радістю, щасливі очі їх синів, внуків. Бо знову прийшло до нас велике свято — День Перемоги. Разом з кіровоградцями зустрічають його і визволителі міста — ветерани військових підрозділів,

гонь, відбувся мітинг-реквієм. До гранітної стіни, на плитах якої викарбувані імена полеглих воїнів, комсомольці поклали гірлянди Слави. І дали клятву на вірність Батьківщині.

В пам'яті наших людей ніколи не згасне почуття гли-

В. І. Акимов, С. І. Глотов, І. І. Зибін, І. А. Машков, І. Г. Шабанов, К. Д. Шатило, українець Г. І. Пененко, білорус М. П. Котловець, татари З. Ш. Шаймарданов, Б. Г. Габдрахманов, які удостоєні високого звання Героя Радянського Союзу. Їх згадували поіменно.

До надмогильних плит підходили люди і клали тюльпани. В крайньому ряду могили плита з написом: «Капітан Арарат Алексанян». Дев'ять літ тому із своїми синами, внуками побувала тут його дружина Софія Богдасарівна Хачатрян.

— Наприкінці сорок третього Арарат прийняв вродний Ленінка, гої рани, — розповідала поспівала жінка червоним слідопитам 32-ї середньої школи. — У військоматі йому сказали: «Наберешся сил, і ми знайдемо тут тобі посильну роботу. Бо, либонь, відновився». А він своє: «Не можу я так. Там, на фронті, мій батальйон. Солдати чекають мене. З ними я маю дійти до нашої Перемоги». І поїхав, не догоївши ран. А через місяць ми отримали болючу звістку: «Ваш чоловік і батько поліг смертю героя в боях за Кіровоград».

— Не знаю, чи зможу я ще колись прийти сюди. То прошу вас — як будете класти у святковий день тут квіти, покладіть і від мене, від всієї нашої сім'ї, — сказала потім школярка дружина відважного капітана.

Піонери і комсомольці виконали прохання Софії Богдасарівни Хачатрян. І тепер, вони, вже дорослі люди, стояли в скорботі біля цієї могили.

Поодинокі, цілими колективами йдуть сюди люди, щоб поклонитись пам'яті полеглих захисників. Зринали мелодії пісень — про солдата-переможця, про його вірність Вітчизні і велич подвигу воїна-визволителя.

10 годин 30 хвилин. До пам'ятника Невідомому солдату поклали квіти члени бюро обкому Компартії України, члени обласного комітету, вшанували пам'ять про

загиблих хвилиною мовчання. Біля Вічного вогню в урочистому марші пройшли воїни місцевого гарнізону.

А об 11 годині ранку біля будинку обкому Компартії України відбулося відкриття пам'ятної дошки, на якій викарбувано напис: «В роки Великої Вітчизняної війни на території області діяв Кіровоградський підпільний обком партії, який очолював народну боротьбу в тилу ворога». На відкритті пам'ятної дошки виступив перший секретар обкому партії М. Г. Самілик.

Про значний внесок, що внесли у Перемогу бійці народного ополчення, партизани і підпільники, на мітингу говорили повний кавалер орденів Слави В. І. Суворов, колишній редактор газети «За Радянську Батьківщину», що виходила в тилу ворога, М. М. Добровольський, перший секретар обкому комсомолу І. О. Шевченко.

Обласна партійна організація з допомогою ЦК ВКП(б) і ЦК КП(б)У заздалегідь підготувалась до підпільної і партизанської боротьби з окупантами. Вже в липні 1941 року був створений підпільний обком партії, два міськкоми, 28 підпільних райкомів, 251 первинну партійну організацію, 5 партизанських загонів і 29 диверсійних груп, в яких було 926 комуністів і 1800 комсомольців. Керували підпіллям секретар обкому партії М. М. Скирда та завідувач сільськогосподарським відділом обкому, депутат Верховної Ради СРСР П. К. Василюк. Радінформбіро тоді повідомляло: «Посилено громлять ворога партизани Кіровоградської області». Через два роки в підпільно-диверсійних групах, що діяли в усіх районах області, було більше двох тисяч чоловік. 17 січня 1943 року в район Чорного лісу була висаджена організаційна група на чолі з І. Д. Дібровою, яка стала ядром партизанського з'єднання. А в Кіровограді в роки окупації діяло 6 диверсійних загонів і груп, які здійснили 682 диверсії, зни-

щивши більше 1600 гітлерівців. Серед населення підпільники розповсюдили понад 17 тисяч листівок і відозв, визволили з неволі тисячі юнаків і дівчат. Смертю героїв полягли партизани і підпільники П. Лахман, О. Бур'янова, І. Гончаренко, Ю. Голуб, Г. Мамалига, Т. Жабо, В. Конарева, інші їхні бойові побратими. Імена цих патріотів згадували виступаючи на мітингу під час відкриття пам'ятної дошки на честь підпільників.

До пізнього вечора в обласному центрі тривали народні гуляння. Люди славили героїв Великої Вітчизняної.

Олександрія. Біля пам'ятника В. І. Леніну збирається молодь, щоб разом з ветеранами восьмого Олександрійського механізованого корпусу вирушити в похід по місцях боїв цього славного з'єднання. В селах Березівці, Косівці, Бандурівці юнаки та дієчата зустрілися

з учасниками Великої Вітчизняної війни, поклали квіти до пам'ятників на могилах полеглих.

Мітинг відбувся біля братської могили. Представники громадськості, робітничих колективів, учнівської молоді Олександрії поклали квіти до підніжжя «пам'ятника воїну-визволителю, вшанували пам'ять полеглих хвилиною мовчання.

Відбулися марш-песед духових оркестрів під девізом «Сурми Перемоги», велопробіг «Олександрійське кільце», легкоатлетичний крос на приз дієч Героя Радянського Союзу Маршала Радянського Союзу П. К. Кошового.

В парках, скверах будинках культури проходили зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни, колишніми підпільниками і партизанами.

Урочисто відзначили День Перемоги жителі інших міст і сіл Кіровоградщини.

що громили тут ворога у січні 1944-го, які з усіх кутків України приїхали до нас на свято. На заводах, у вузах, школах, дитячих садках їм вручали подарунки, найкращі весняні квіти.

Ранкову тишу порушили сурми. Тисячною колоною до фортечних валів на меморіальне кладовище йшли молоді робітники, студенти, школярі. Тут, біля пам'ятника Невідомому солдату, де полум'яніє Вічний во-

бокої вдячності героям Великої Вітчизняної, котрі захистили справу Жовтня і розгромили ненависного ворога. Кіровоградці завжди пам'ятатимуть подвиг воїнів 23 з'єднань і частин 2-го Українського фронту, які проявили особливу мужність і відвагу, визволяючи місто від німецько-фашистських загарбників. За нього бились представники 30 національностей нашої Вітчизни. Серед них — росіяни

На знімках: покладання квітів біля монумента героям громадянської і Великої Вітчизняної воєн; колишній редактор газети «За Радянську Батьківщину» М. М. ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ і Герой Радянського Союзу В. О. ВЕРХОЛАНЦЕВ біля пам'ятної дошки, що встановлена на будинку обкому партії; мітинг на меморіальному кладовищі біля пам'ятника Невідомому солдату.

Фото В. ГРИБА.

ВІРНІСТЬ ДИНАСТІЇ

Легко й радісно працювати, коли поряд чуйний досвідчений наставник. Але ще приємніше, коли допомагає самоутверджуватись найдорожча людина — мати.

З малих літ для Тетяни і її меншої сестри Ірини неперервним авторитетом є мати — Ніна Аврамівна Воронько. У всьому доньки намагаються її наслідувати. Тому не випадково, що Тетяна після закінчення середньої школи № 17 без вагань пішла матірною стежкою, яка й привела її на електро-механічний завод імені XXV з'їзду КПРС. Адміністрація підприємства на-

правила дівчину навчатися в технічне училище № 3.

Комсомолка старанно оволодівала знаннями, брала активну участь у художній самодіяльності, була профгрупоргом. Закінчила училище з відзнакою.

Повернулася на завод спеціалістом. І ось другий рік працює поряд з матір'ю в цеху друкованих плат.

— Скільки себе й пам'ятаю, — розповідає комуністка, член комітету комсомолу Тетяна Кияшкіна, — мама завжди вчила нас кожну роботу виконувати

на совість. Коли відчуваш її плече, то набуваєш упевненості і намагаєшся маму не підвести. Ніхто так, як вона, не відчує вчасно, що тобі скрутно і що ти потребуєш доброго слова, підтримки.

За прикладом дружини і дочки на завод прийшов і Юрій Васильович Воронько. До цього він працював водієм на автотранспортному підприємстві. Працює на заводі і чоловік Тетяни — Віктор Кияшкін. Він — фрезерувальник інструментального цеху.

А починалась трудова династія з сестри Ніни Ав-

раміви — Клавдії Авраміви. Майже тридцять років віддала вона рідному підприємству. На її очах зростає завод, який став нині флагманом індустрії міста. Зараз Клавдія Аврамівна — на заслуженому відпочинку. А її добру справу продовжують молодші представники трудової династії.

Гідно несе відповідальну естафету комуністка Тетяна Кияшкіна. За успіхи в праці і активну участь у громадському житті ЦК ЛКСМ України нагородив її грамотою.

Комсомольці, молодь заводу добре знають Тетяну, зокрема як ведучу дискотеки «Спектр». Під час свят, проводів юнаків до лав Радянської Армії

«Спектр» дарує їм щире слово, дзвінку веселу пісню.

К. ПОВЕЛЬКО,
громадський кореспондент «Молодого комунара»,
м. Олександрія.

На знімку: Тетяна КИЯШКІНА з матір'ю Ніною Аврамівною ВОРОНЬКО.

Фото М. ПАЛЬЧИНА.

ДИСЦИПЛІНА — ДЛЯ ВСІХ

ЧИ Є «ПОРОЖНІ» РЕЙСИ?

Наближається до закінчення двомісячник економічного і раціонального витрачання нафтопродуктів у народному господарстві. Редакція одержує все нові повідомлення з комітетів комсомолу, райкомів ЛКСМУ про підсумки рейдів. І, як свідчать факти, не скрізь по-господарськи використовують і зберігають паливно-мастильні матеріали. Канали втрат нафтопродуктів немало. Це пасив перед невідомим ремонт і поганий догляд техніки, «ліній рейс», порожні пробіги, використання транспорту не за призначенням. Є прогалини й у нормуванні і обліку нафтопродуктів. Матеріали рейдів одразу доводять до відома відповідальних служб, керівників господарств, підприємств, установ і організацій для оперативного вжиття заходів.

У той же час у Голованівському, Малоанкіському, Повгородівському районах дозорці районних штабів «КП» з проведенням рейдів зволікають. А до закінчення двомісячника залишилося не так багато часу.

Сьогодні друкуємо кілька повідомлень комсомольських «прожектористів» з районів.

Ульяновський район. Члени районного штабу «Комсомольського прожектора» Валерій Зелений, Олександр Родік та Сергій Кравець, а також інженер райсельгосуправління Андрій Шпак провели рейд-перевірку раціонального використання паливно-мастильних матеріалів і проконтролювали

роботу автозаправочної системи в колгоспі імені Горького. Виявилось, що на колгоспній АЗС заправка здійснюється вручну: акумулятор з ладу електроживильний кабель. Тому під час перевірки молодий водій Зіла Олександр Горбач заправлявся 20 хвилин (при механічній подачі пального ця операція зай-

має не більше п'яти хвилин). На землі лежав розуклоплекований (не було вогнегасників, відер) пожежний щит. В аварійному стані цистерни з паливом, які не мають під собою надійної опори і сяк-так прилаштовані на каміннях. У приміщенні заправки розлите масло АС-8. Усе це знає і бачить заправник В. П. Рябий, але ніяких заходів по виправленню недоліків не вживає.

Крім цього, у заправника немає оглядового вікна: водії самі повідомляють про заповнення баку. Це призводить до того, що паливо часто-густо виливається на землю. Приміщення заправки захаращене діжками, механізмами і т. п. — належних умов для нормальної роботи не створено.

Голову колгоспу Ю. М. Сатановського і головного інженера М. С. Мельника зобов'язано в найкоротші строки усунути недоліки і сповістити про це районний штаб «Комсомольського прожектора».

З'ясувалося, що на двох із трьох тракторних бригадах склада ПММ (паливно-мастильних матеріалів) не огорожені. Відсутні заправочні колонки — водії заправляють бачи машини відрами. Не пофарбовані у потрібний колір і не заковані у землю цистерни.

На другій тракторній бригаді відсутні лімітні заборони відомості. А де вони є, то без підпису за отримане паливо.

Матеріали рейду надані до відома правління колгоспу.

У нас в гостях «ПЛАМЧИК» — молодіжне видання Толбухінської окружної газети

ДОБРУДЖАНСКА ТРИБУНА

ОДИН ЗА ВСІХ...

У молодіжній бригаді толбухінського виробничого комбінату імені Клементя Готвальда, який присвоєно ім'я видатного революціонера Добри Орлова, одинадцять хлопців. Всім з них — комсомольці. Хоч цей колектив було створено на монтажні дивізіони для автокарів лише в жовтні 1983 року, він добре зарекомендував себе в боротьбі за високу якість продукції. Про це свідчить хоча б той факт, що п'ятьом членам бригади надано право працювати з особистим клеймом.

Цікаво знати: за плечима більшості monterів молодіжний колектив — механічний технікум, який вони закінчили, після навчання в середній школі; нині, за словами керівника бригади комуніста Стояна Йорданова, йде наполеглива боротьба за здійснення поставленої мети — одержати право на бригадне клеймо. Важливий крок уперед уже зроблено: «Ми», — сказав він, — не маємо рекламцій на дзигуни автокарів.

Як передає тут один одному свій досвід високопродуктивної роботи без

браків? Найбільш досвідчені монтери Стоян Йорданов і Йові Кристев навчили своїх прогресивних прийомів роботи мало не половину бригади безпосередньо на кожному робочому місці. Вони прищепили своїм підопічним також інтерес до підвищення теоретичних знань. Мета така: кожен повинен бути готовий замінити будь-кого з фахівців, досконало знати техніку, працювати з високою продуктивністю на всіх процесах по виготовленню автокарів.

Особливо відповідальною є робота бригади на стендах випробування двигунів. Від пильного ока та чулого уха ніщо не повинно сховатися, бо найменший недогляд, несумлінність можуть спричинити не тільки матеріальні, але і моральні збитки підприємству, його трудовому колективу.

В зв'язку із зростаючим попитом на продукцію комбінату імені Клементя Готвальда, обсяг виробництва двигунів для автокарів в 1984 році збільшиться, тож бригада поповниться новими молодими монтерами. Варто ознайомитися із думкою з цього приводу правофлангового змагання Румена Стоянова:

— Охоче допоможемо робітничому поповненню. Роботи всім вистачить, головне — добре з нею справитися, високо тримати марку свого підприємства. Не боїться трудощів, а сміливо переборювати їх. Колектив бригади Стояна

Йорданова служить взірцем для тих, хто в нас починає своє трудове життя. Питомо вага продукції, виготовленої на комбінаті молодими робітниками, тепер набагато зросла. У цьому році вона становитиме 67,5 процента від її загальної кількості.

Чи уявляєш собі, молодий читачу, які теплі почуття викликає в молодих готвальдістів їхній творчий доробок?

Емануїл АНГЕЛОВ.

НЕ СПОСТЕРІГАЧІ, А УЧАСНИКИ

Завжди люди в молодіжному клубному центрі Приваблює толбухінців і гостей міста не тільки сучасна дискотека, широкі можливості послухати пісні у виконанні улюблених співаків, твори Баха, Шопена, Моцарта...

В клубі можна ознайомитися з новинами з усього світу, котрі коментують фахівці різних галузей знань. Чи всі задоволені? Мають, виняток становлять ті молоді люди, котрим не вдалося заздалегідь придбати квитки до клубу. Високу оцінку дали йому народна артистка НРБ Стоянка Мутафова, котра гостювала в Добруджі.

Час від часу до клубного центру — його утворено лише два роки тому, —

охоче приходять активісти окружного клубу художньо-творчої інтелігенції. Зустрічають їх радо, як добрих друзів. Одні з них читають свої нові поетичні або прозаїчні твори, інші демонструють свої малюнки, картини, обмінюються думками на традиційних зустрічах «Добрий вечір, другари!», Тісне спілкування з молодими робітниками, учителями, інженерами, студентами допомагає митцям у творчості.

Надзвичайно велику роботу клубний центр провів влітку минулого року. Найбільше толбухінців збиралося на зустрічі з молоддю соціалістичних країн, політичні вечори, вікторини, вечори бригадирів комсомольсько-молодіжних трудових бригад. Їм поцікавилися задоволеннями, котрі стоять перед собою маленькі колективи працівників клубного центру (значна частина роботи тут здійснюється на громадських засадах молодіжним активом). Ось що відповіла голова правління Георгі Лазарова:

— Ми постійно збільшуємо свій вклад у культурне життя міста, прагнемо зробити відпочинок толбухінської молоді ідейно насиченим, глибоко зацікавити її політикою, мистецтвом, літературою, культурою.

Румен ТОДОРОВ.

На Балахівському вуглерозрізі повним ходом йдуть розвідні роботи нової північно-східної ділянки. Треба поспішати: на початку наступного року розпочнеться добування вугілля, якого за попередньою оцінкою фахівців тут не менше трьох мільйонів тонн.

На розвідних роботах і рекультивації по-ударному трудяться групомсорг комсомольсько-молодіжного колективу водії Микола ТАРАНЕНКО.

Фото С. АНДРУСЕНА.

Петрівський район.

«Що лихоманить цех?»

На критичний виступ із зони під таким заголовком («Молодий комунар» від 1 березня ц. р.) надіслала відповідь секретар комітету комсомолу Кіровоградської області фабрики імені 60 річчя Радянської України Раїса Сафарова. На цехових комсомольських зборах, повідомляє вона, були заслу-

хані співачки, котрі у день проведення рейду записалися на роботу: Комсомольцям Марині Гудзь, Тетяні Малецькій, Олесь Данилову, Наталі Комісарчук та Світлані Мішенко вказано, їх позбавлено преміальних на 20 процентів. Підсумки рейду висвітлені у стінній фабричного «Комсомольського прожектора».

Найближчим часом намічається реконструкція прохідної підприємства, аби ті, що записалися, не могли потрапити на територію фабрики непоміченими. На жаль, Раїса Сафарова не повідомила, що зроблено безпосередньо комітетом комсомолу по запобіганню записуванням падалі.

ДО РЕДАКЦІЇ надійшов лист. Цитуюмо його:

«Шановні працівники «Молодого комунара»!

Звертаються до вас учні 7-го і 8-го класів П'яско-Забузької восьмирічної школи. Просимо вас розібратися в такій справі.

Пас у школі вчать бути чесними і справедливими. Але ж де в цьому випадку поділась справедливість? На школу приїшли дві безплатні путівки на турпоїзд для тих учнів, які влітку випасали громадську худобу в колгоспі. У нас таких учнів двоє. Спочатку директор школи сказав, що право на подорож заробив Мишко Явний. Він постійно трудиться в місцевому господарстві, а минулого літа попрацював найбільше і найкраще за всіх нас. Але після уроків директор раптово змінив своє рішення і, ні з ким не порадившись, віддав путівки семикласницям Олені Зозулі і Любі Даченко. Вчать дівчата добре, але майже не працювали в колгоспі.

Ми запитали Зіновія Михайловича, директора, чому він так зробив, але не почув конкретної відповіді... Допоможіть розібратися. Нам образливо за товаришів».

ЛИСТ ПОКЛИКАВ У ДОРОГУ

появляються. У них були свої плани на канікули.

— Я не дуже хотіла їхати, — каже Люба, — та Олена наполягла. Особливо ніколи було розбиратися, кому призначалася та подорож. Краще б я вдома посиділа...

ОСТАННЯ фраза сказана не випадково, бо ж стосунки з друзями у дівчат явно погіршилися. Люба це болісно переживає. Олена ж відчуває себе героїнею дня. Ну й що з того, що замість неї мав Явний поїхати. Його ж у той час в школі не було — хворів. Підійти додому, розказати Мишковим батькам, порадитися із ними? Ні, до цього ніхто не додумався. І як твердять Зіновій Михайлович і дівчата, Мишко все одно відмовився б, бо ж не переносить їзди в транспорті — закачується.

Як можна було зробити, щоб не було ображених? Дуже просто. Все ж таки брати учнів (село не місто, знайти їх легко). Нехай би самі діти вирішили у випадку відмови Явного, хто ж поїде до Косова. Це не лише моя власна точка зору, а й семи- і восьмикурсників шко-

ПУТІВКА

Далі йдуть шістнадцять підписів авторів листа.

* * *

ВІДВЕРТО кажучи, спочатку я не зовсім серйозно сприйняла написане. Адже не вперше доводилося мати справу з листами, де дитячим почерком сумбурно викладалась суть і в кінці схвильовано додавалось: «терміново приїжджайте», «допоможіть», «розберіться...». І коли прибуваєш на місце, виявляється, що ніяких «образ», обманів немає, просто дітям в 13—16 років ніхто з дорослих не зумів або не хотів пояснити. Але цей лист схвилював мене, покликав у дорогу.

...У село П'яско-Забузьке я потрапила ще до восьмої ранку. Знайомство з директором восьмирічки відбулося прямо на шкільному ганку. Зіновій Михайлович Дужановський відразу здогадався:

— Ви з газети? Так, винуватий у цій історії...

Зіновій Михайлович помітно хвилювався. Його розповідь була плутаною, переривалась численними паузами.

Що все ж таки трапилося з путівками?

Напередодні весняних канікул, буквально в останній день навчання третьої чверті З. М. Дужановський дізнався від голови парткому місцевого колгоспу імені Артамонова С. П. Коломійця, що терміново треба відправити по туристичних путівках двох учнів. Завичайно, найактивніших у навчанні, праці, громадській роботі.

— День закінчувався. Дітей у школі залишилось дуже мало. Вибирати особливо ніколи. От і вирішили направити Олену Зозулю і Любу Даченку, — продовжує розмову Зіновій Михайлович.

Отже, ніяких непорозумінь, здавалось би, не трапилося? До мальовничого містечка Косова в Івано-Франківській області, поїхали достойні нагороди учні. Але у райкомі профспілки працівників сільського господарства мені показали ось такий документ:

«Обласне управління сільського господарства і президія обкому профспілки 12 жовтня 1983 року прийняли постанову «Про підсумки обласного соціалістичного змагання серед учнів сільських загальноосвітніх шкіл області по вихованню молодяка великої рогатої худоби влітку 1983 року». В ній вказано, що безплатною путівкою нагороджується учень П'яско-Забузької восьмирічної школи Михайло Явний. І далі йдеться: «...Необхідно установити контроль за врученням путівок...».

Стоп! Отже, путівки іменні? Як же вишло, що поїхали не Явний і семикласник Микола Кравчук, а зовсім інші учні? До речі, про М. Кравчука розказали мені самі школярі. Дорослі про нього мови не вели взагалі. Певна річ, ні про яку подорож хлопець не відав.

Олена Зозуля і Люба Даченко вчать майже на одні п'ятірки. Авторитетні, активні. Тільки влітку на колгоспному полі і тваринницькій фермі практично не

ли, з якими я розмовляла. Так думають і вчителі В. В. Політик, Н. І. Сенчук.

Бажаючих поїхати до Косова серед учнів було немало. Багато розказали вони про свою допомогу влітку рідному колгоспу. про цікаву пошукову роботу експедиційного загону «Компас». «Ми вже ходили до Зеленої брами, до місця загибелі льотчика Героя Радянського Союзу О. О. Артамонова. А тепер ось у Добрянку хочемо помандрувати. Там у війну, визволяючи село, загинув підполковник М. В. Зайковський...».

А скільки наговорили про літо, що ось-ось настане!

— Спочатку попрацюємо, а потім у Вірменію поїдемо, до Єревана, — каже семикласниця Марічка Корнелюк. — І на комсомольських зборах та раді піонерської дружини вибиратимемо, хто ж із нас поїде. Подібного вже не трапляється.

ТАК, точки зору вчителів та учнів щодо путівок зрозумілі. Але є ще люди, котрі мають безпосередню причетність до них. Це передусім, Станіслав Петрович Коломійця — голова профкому колгоспу. Хто-то, а він знав про путівки, мав знати. І його прямий обов'язок — повідомити про них у школу не в останній момент, не за добу до виїзду.

— Чому ж так вийшло? — запитую.

— Знаєте, я на цій роботі недавно. Клопотів багато. Пізно згадав. Винуватий, що й казати...

Що ж думає про все це сам Михайло Явний? Симпатичний хлопчина, він розповідає, як постійно влітку працює з татком біля телят, любить за кіними доглядати. І мамі допомагає. Так, у транспорті почувався погано, але до Косова поїхав би. Аби знав, що мав їхати.

Ось така неприємна історія трапилася в школі. І, думаю, з неї зробили правильний висновок самі педагоги. Бо конфлікт вчителів—учнів часто трапляється саме з їх вини. Років зо два тому я зіткнулася з таким фактом. Вчителька відкрила ученицю по обличчю, вживаючи при цьому слова далеко не літературні. Потім ця семикласниця прилюдно заявила вчительці, що не поважала її раніше, а тепер узагалі ігноруватиме...

Чим пояснити таке? Надто «важкими» мінливими дітьми чи безпам'ятністю педагога? Браком педагогічного досвіду вчителів? Ні, певно, неповагою вчителя до своїх вихованців, в якійсь мірі байдужістю.

Закінчуючи розмову на таку делікатну тему, хочу пригадати слова видатого педагога, нашого земляка В. О. Сухомлинського, який писав, що справжній вихователь рідко каже своїм вихованцям: будьте хорошими. Доброту його душі діти відчують у глибокій правдивості та щирості. Істинна доброта — це правдивість. Вона далеко не завжди є приємною. Часто правда буває гіркою, тривожною, а ній — засмучення і образа. Але найгірша правда утверджує в душі дитини прагнення бути хорошим.

Т. КУДРЯ,
спецкор «Молодого комунара»,
Вільшанський район.

Під час широкого опитування громадської думки, проведеного в Італії прогресивними силами країни, більше 80 процентів італійців заявили рішучий протест проти розміщення нової американської ракетно-ядерної зброї в Козізо (острів Сіцилія). Приблизно стільки ж висловили переконання, що таке важливе для долі країни питання має вирішувати не уряд, а італійський народ у ході загального референдуму.

На знімку: опит по ракетах проводять молоді прихильники миру.

Фото В. СОЛОМІНА.
(ТАРС).

«КОКАЇНОВА ІМПЕРІЯ» В ЛАТИНСЬКІЙ АМЕРИЦІ

НАПАД на невеликий прикордонний пост Кутуфі на венесуельсько-колумбійському кордоні західної інформаційної агенства послили подати як партизанську акцію «марксистів-революціонерів». Трагічний результат раптової атаки — один убитий, вісім тяжкопоранених...

Старанне розслідування, однак, показало: бандитський наліт здійснили контрабандисти, які поспішили прикордонниками за спалення підпільної плантації марихуани — «проклятої трави», що забрала життя тисяч людей.

Величезні малолюдні простори, таємничі лісові стежки, поодинокі помістя скотоводів з обов'язковими льотно-посадковими смугами, неписані й не надто цінаві пеони — все це сприяло налагодженню транспортування наркотиків із Колумбії у Венесуелу і далі в Сполучені Штати. Непомітні, правдиві, прикордонний пост Кутуфі з його надто «ревним» начальником. Йому-то й ширшими подати урок.

Одного з жителів цього забутого богом краю — скотовода Лісарада Маркеса — через місяць після нападу на Кутуфі оголосили в розшуку по всій території Венесуели. Він виявився шефом групи контрабандистів, що оперували у Венесуелі й підтримували зв'язки з хазяями міжнародної контрабанди наркотинами — почесними мешканцями сонячної Флориди.

Маркесу вдалося втекти, але деякі з його співучасників потрапили за ґрати. Почалося слідство. І вдалося простежити маршрут «зоряного пилу».

Стартував «нокаутний вантаж» у Болівії. Це батьківщина «індійської трави» — коки, листки якої індіанці жують у голодний час, щоб підтримати сили. Тут, на похмурих плоскогір'ях, володіння Суареса, найбільшій і, як він заявив сам, найвпливовішій людини в Болівії. При колишніх військових диктаторських режими люди Суареса бунтально промислювали державний апарат Болівії. Він знав усе, що відбувалося в країні, міг змусити в убити тих, хто йому не догодив, а в гнізві покривати й на генералів президентів. Нині, з приходом до влади у Болівії цивільного уряду, Суарес вимагає за краще відсиджуватися в укріплених помістях під охороною приватної армії найманців.

Але плантації коки, як і раніше, справно дають урожай, і регулярно, як і ра-

ків цих наркотинів. Антриси загрожують тюремне ув'язнення...».

«Підвищена доза наркотинів — причина смерті студентки» — під таким заголовком газета «Уніміас нотіліас» вмістила замітку про загибель Марібель Фунтес, 18 років, жительни одного з фешенебельних районів Каракаса.

Нині в будь-якому районі цього міста можна здибати «роздільних» торговців наркотинами. Вони снують біля входів у ніно-театри, масажні кабінети й дискотек, нічні клуби, де розважається «золота молоддь». За статистикою, саме молоді — головний споживач марихуани, кокаїну і «басуни» — суміші відходів різних наркотиків. 800 тисяч молодих людей від 13 до 18 років регулярно вживають наркотини, і «віковий поріг» наркоманії постійно знижується. А ірмі того, наркоманія тліє не за собою зростання наркотичних злочинів.

Отже, Венесуела поступово входить у міжнародну імперію наркобізнесу. В розпорядженні цієї імперії сотні літаків і яхт, тисячі підкуплених чиновників, величезні фінансові можливості, налагоджений ринок збуту. Нічий інший товар не дає таких високих прибутків.

...А поки що наркоманія бере у Венесуелі все нових заложників. Причина — економічна криза, що обрушилася на країну. Криза, з огляду на невідомість у завтрашньому дні, банжання забутися, відключитися. В аптеках нарощуват снотворне і транквілізатори. Однак усе більше людей, які віддають перевагу сильнішим засобам. Чому світовий «наркобізнес» без особливих нілпотів знайшов пособників у Венесуелі?

На це питання відповідає газета «Насьональ»: «Зростаюча загроза бідності, брак валюти у країні, параліч економічної активності — все це дозволяє брудному бізнесу завоювати позиції...».

«Диявольська павутина», розкинута босами з Майамі, густо покриває Латинську Америку. Наркотини стають національною проблемою. Про це свідчать і недавні події у Колумбії. Увечері 30 квітня в Боготі машина міністра юстиції країни Родріго Лара Боліа була обстріляна двома невідомими. Міністр помер від одержаних ран. Один із нападників був убитий у перестрілці зохороною, інший схоплений. Він признався, що за це вбивство вони одержали близько 20 тисяч доларів.

У лютому цього року Родріго Боліа заявив, що йому відомі деякі важливі особи, причетні до контрабанди наркотинів, і що проти них буде почато розслідування. З тих пір і сам міністр, і його сім'я не раз одержували анонімні погрози.

К. САПОЖНИКОВ,
власкор АПН.
Каракас.

«САЛЮТ, КИБАЛЬЧИШ!»

Казка про сміливого Хлопчища-Кибальчища — одна з нестаріючих, завжди популярних книг улюбленого дитячого письменника Аркадія Гайдара. Вона покладена в основу спектаклю-пам'ятника «Салют, Кибальчиш!», прем'єра якого відбулася недавно в обласному театрі ляльок (режисер-постановник Олександр Тікитер, художник заслужений працівник культури

УРСР Василь Остапенко). Сьогодні як ніколи важливо навчити малюків любити Батьківщину, бути гордими, сміливими, мужніми. В чому вона, Велика Вітськова Тасмиця, тасмиця допомоги малюків, дослідим у боротьбі за щастя на рідній землі? Над цим питанням обов'язково замисляється юні глядачі, що прийдуть на виставу. Цей спектакль-пантомі-

му колектив театру присвятив Дню Перемоги, 40-річчю визволення нашої країни від німецько-фашистських загарбників. Перед початком вистав у святкові дні виступили ветерани Великої Вітчизняної війни П. В. Сидяк, О. С. Грицасенко, Й. Н. Фінкель, Д. А. Цимбал.

Е. ГРУМБЕРГ,
На знімку: сцена з вистави.
Фото М. БУЧИНСЬКОГО.

СПОРТ

«Зірка» — «Маяк» — 2:1

Дош, який пройшов перед матчем, дещо ускладнив дії гравців на полі. За таких умов справу лідирувала атака на підготовку команд.

Перший тайм пройшов з територіальною перевагою наших земляків. Але головних моментів кіровоградці створили всього кілька, і то лише завдяки постійній націленості на ворота Ігоря Черненка. Втім, три слушні патоди він не використав: надійно зіграв воротар гостей.

На початку другої половини гри «Маяк» зосередив увагу на захисті, терпляче очікуючи свого шансу. І нарешті доче-

кався: швидкий рейд лівним флангом, гострий простріл у центр, і нападуючий гостей у надійній локотині м'яч у ворота Б. Філатова.

Лічені хвилини знадобилися «Зірці», щоб зрівняти рахунок: відзначився Сергій Ралюченко. Але потім довгий час на полі тривала боротьба у центрі. З появою Ігоря Горжанкіна певною мірою поліпшилася якість атак кіровоградців. Нарешті під завісу матчу самовіддано зіграв Сергій Ралюченко: у боротьбі з захисником харків'ян виграв повітряну дуель і переправив м'яч у ворота. Отже, перемога «Зір-

ки» — 2:1. С. Ралюченко визнано кращим гравцем матчу.

Успішні результати в останніх чотирьох іграх (7 очок із 8 можливих) дозволили «Зірці» значно поліпшити своє турнірне становище — тепер вона перемістилася на восьме місце.

18 травня «Зірку» на своєму полі прийматиме один із лідерів — павлоградський «Колос».

Наш кор.

На кубок Дніпра

У Дніпропетровську відбулися республіканські змагання з веслування на байдарках і каное на кубок Великого Дніпра. У складі збірної команди республіканської ради спортивного товариства «Авангард» були вихованці веслувальної бази колективу фізкультури світловодського виробничого об'єднання «Дніпроенергобудпром» Сергій Калинюк і Юрій Галушко, які виступали в групі юнаків 1968 року народження.

Світловодці зробили вагомий внесок у здобутку авангардівців. Сергій Калинюк виграв гонку на каное на дистанції 1000 метрів, а Юрій Галушко став переможцем у цьому ж класі човнів на дистанції 500 метрів.

М. ВІВІЧ.

ЧИ ЧАСТО ми задумуємося над тим, яка вола, яка ціна? Чи завжди ласко морально оцінює впливом людини у стані легкого сп'яніння? Саме легкого, може, й неможливого для навколишніх.

Не буду говорити про алкоголізм, що втрапив людську подобу. Про нього можна окремо, він заплятований своєю грою гравців горілки соціальною деградцією, виродженням особистості, розкладом або її розпадом сім'ї. Ному поділятися думками про тих, хто загортає в парку, може, й не так часто, але всеодно платять за цей палко дорожню ціною.

Нам, працівникам державної безпеки, часто доводиться зустрічатися з фактами, коли окремі політичні агенти транспорту, «овіжають» себе дозою спиртного,

ЦІНА СТА ГРАМІВ

і це призводить до небезпечних дорожньо-транспортних пригод.

«Невинна» склянка вина, чарка горілки, випита водієм, — одне з найсерйозніших джерел небезпеки для транспорту, пішоходів, пасажирів. Лише цього року з вини нетверезих водіїв в області сталося 125 дорожньо-транспортних пригод, в результаті яких 4 чоловіка загинуло і 26 поранено.

Найчастіше сідають на підпітку за кермо водії сільських трас. Пасторжує факт, що кожен другий тракторист очинив апарату саме у нетверезому стані.

24 березня водій Кіровоградського комбінатного

заводу В. Горюх, хильнувшись після роботи гіркої, повертався до гаража. Наїхавши на пішохода, з місця пригоди він, Горюх, знайшли і притягнули до відповідальності.

Цим дивом сталася аварія з вини водія автокрана управління зрозумілих систем Мінводгоспу О. Задворного, який у селі Підгайцях Кіровоградського району, будучи на підпітку, наїхав на місцеву жительку. Для неї це закінчилось трагічно.

Почуваючи безконтрольність з боку адміністрації Харківського кар'єроуправління Укрміжколгосбуду за використанням транспор-

ту, водій І. Посторонько після автобусу ЛАЗ-672 і, не маючи достатніх навиків їзди, до того ж ще й добре напідпитку, не справився з управлінням і наїхав на дереву. Результат — тяжко травмованого водія відправлено до лікарні. Ось якою ціною обернулася сто грамів спиртного.

Значну кількість аварій допускають власники приватних транспортних засобів. Майже кожен другий при аварії був напідпитку.

Сталося це на перехресті вулиць Кірова і Чкалова села Хмельового Маловікеського району. Водій Кіровоградського вишого льотного училища дивільної

авіації П. Саленко в нетверезому стані віз на мотоциклі свого товариша П. Рибаків. Перевалившись під кістю, Саленко на повороті не справився з управлінням, мотоцикл перекинувся. При падінні пасажир потрапив під зустрічний автомобіль і загинув.

Трапляються на дорогах не тільки такі водії, а й п'яні пішоходи, які стають жертвами власної легковажності. 18 квітня тракторист колгоспу «Прогрес» Олександрівського району В. Петрук, управляючи трактором у нетверезому стані,

наїхав заднім колесом на пішохода В. Олійника, який теж був напідпитку. Пішохода тяжко травмувало.

Так, дорога склянка горілки! Варто задуматися над цим і працівникам сфери обслуговування, торгівлі, особливо в сільській місцевості, де кожна людина, як кажуть, на виду. На жаль, деякі продавці магазинів часто відпускають «сто грамів» і водієві.

Транспортом має право управляти лише той, у кого розум не затуманений випитим наразі і руки надійно тримають кермо!

М. РИБАЛКО,
інструктор обддержавно-інспекції УВС обласного кому.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Юнаки та дівчата!

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ЗДОБУТИ СЕРЕДНЬО ОСВІТУ І СПЕЦІАЛЬНІСТЬ, ВСТУПАЙТЕ ДО БОБРИНЕЦЬКОГО СЕРЕДНЬОГО СІЛЬСЬКОГО ПРОФТЕХУЧИЛИЩА № 2.

Училище готує робітників таких спеціальностей:

тракторист-машиніст широкого профілю з одночасним одержанням загальної середньої освіти, водій автомобіля категорії «С» і слюсар-ремонтник (строк навчання — 3 роки);

тракторист-машиніст (строк навчання — 1 рік);

тракторист-машиніст (строк навчання — 8 місяців).

До училища приймають юнаків і дівчат. На трірічне навчання приймають осіб з освітою до 8 класів (без екзаменів).

На однорічні курси приймають осіб з освітою до 8—10 класів, на восьмирічні курси — осіб, які мають середню освіту.

Для вступу необхідно подати такі документи: документ про освіту (оригінал), свідоцтво про народження або паспорт, довідку з місця проживання, 3 фотокартки 3x4 см.

Початок занять — 1 вересня.

Учні, зараховані на трірічне й однорічне навчання, забезпечують триразовим харчуванням, обмундированням, стипендією, гуртожитком і підручниками.

Учні, які зараховані на восьмирічний курс, забезпечують стипендією 96 крб. на місяць, гуртожитком і підручниками. В училищі працюють гуртки художньої самодіяльності, технічної творчості, предметні гуртки та спортивні секції.

Осіб, які закінчили училище, приймають на навчання до вищих та середніх навчальних закладів на пільгових умовах.

Адреса училища: Кіровоградська область, м. Бобринець, вул. Димитрова, 1.

КІРОВОГРАДСЬКЕ ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 6 ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

на такі спеціальності:
на базі 10 класів —

токарь, слюсар-інструментальник, слюсар-ремонтник, слюсар-механік по радіоапаратурі, електромонтер по експлуатації промислового устаткування, електрозварник, копелетруктор-кресляр, касир-контролер опадкає, контролер ВТК;

на базі 8 класів —

токарь-револьверник, столяр-верстатник, слюсар-ремонтник.

До училища приймають без екзаменів.

Вступаючим учням, які вступають до училища на базі 10 класів, і воїнам, звільненим у запас із лав Радянської Армії, виплачується стипендія 70—80 карбованців на місяць, відмінушка навчання — 90 карбованців.

Під час виробничої практики учні

одержують додатково 33 проценти від заробленої суми.

Гуртожитком училище не забезпечує. Строк навчання — 10 місяців, для тих, хто закінчив міжшкільний комбінат, та воїнів, звільнених у запас із лав Радянської Армії, — 7,5 місяця.

Початок занять — 1 вересня. До заяви треба додати: документ про освіту (оригінал), свідоцтво про народження або паспорт, характеристику зі школи або з місця роботи, військовий квиток або приписне свідоцтво, медичну довідку (форма № 086/у), 6 фотокартки 3x4 см.

Документи приймають щодня з 9.00 до 18.00.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Декабристів, 26, приймальна комісія. Телефон: 2-30-20, 2-35-31.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКЕ ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 3 ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

з числа осіб, звільнених у запас із лав Радянської Армії, на такі спеціальності: машиніст електровазів вугільних розрізів (строк навчання — 5 місяців, стипендія — 100 крб.);

машиніст екскаваторів вугільних розрізів (строк навчання — 5 місяців, стипендія — 100 крб.);

машиніст брикетних пресів (строк навчання — 5 місяців, стипендія — 85 крб.);

машиніст сушильних установок (строк навчання — 5 місяців, стипендія — 85 крб.);

машиніст парових котлів (строк навчання — 5 місяців, стипендія — 85 крб.);

машиніст парових турбін (строк навчання — 5 місяців, стипендія — 85 крб.);

Початок занять — у міру комплектування груп.

Адреса училища: м. Олександрія, пл. Кірова, 18. Тел. 2-14-32.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

БН 04120.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друку арк.

Індекс 01103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-07; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-07; військово-патристичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зам. № 257. Тираж 59 000.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня Імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.